

مسئولیت متن و شکل بدوش نویسنده مضمون میباشد، عقیده نویسنده لزوماً نظر افغان جرمن آنلاين نمی باشد.

۲۰۲۰/۱۲/۰۳

رفعت حسینی

زبونی دیگری در شعر پارسی

از شمار شاعران بی شمار {لوده} در شعر پارسی یک [بنده خدا] ادیب طوسی نامیده می شد. او سروده های مستهجن و قی آوری در بد گوئی و دو و فحش دادن به زنان دارد. هر چند ادیب طوسی با این اشعار آغشته به لجن ثابت می سازد که حقا در زن ستیزی، به درستی، دنباله رو جلال الدین رومی، جامی، حافظ و ناصر خسرو می باشد. درین دنباله روی از بی فرهنگی شاعران پیشین و دو زدن و فحش دادن به بانوان، هیچ گونه کاستی در کارش نیست.

...

ادیب طوسی

زنهار تا که دل نسیاری به مهر زن
کز مهر زن تو را نرسد جز غم و حزن
زن لعبتی است شوخ و پسندیده در عیان
واندر نهان پلید وجودی ستیزه فن
زن دلربا چو حور بهشتی بود و لیک
بر جان بود چو مالک دوزخ شررفکن
دیدار زن نشاط فزاید تو را و لیک
نزدیک او مشو که نبینی به جز محن (۱۵)

در شعر دیگری باز هم به مرد سفارش می کند که به زن اعتماد نکند:

گرچه زن یار زندگانی توست

نکنی هیچ اعتماد به زن

کز همه حسن و دلبری که وراست

فیض فطرت وفا نداد به زن (۱۶)

د پانو شمیره: له ۱ تر ۲

افغان جرمن آنلاين په درنښت تاسو همکارۍ ته رابولي. په دغه پته له مور سره اړیکه ټینګه کړئ maqalat@afghan-german.de

یادونه: دلیکنې د لیکنیزې بڼې پازوالي د لیکوال په غاړه ده، هیله من یو خپله لیکنه له رالیرو مخکې په خیر و لولئ

در شعر دیگری، ظاهراً به طنز، زن را همچون زهر کشنده می داند:
زن گرفتن اگر ضرور بود
در جهان بهر تو یکی کافی است
نشیدی که بهر کشتن شخص
زهر قتاله اندکی کافی است(۱۷)